

[Aksel Larsen.]

efter Englandsaftalens Ophør tegner Aarets sidste Maaneder betydelig bedre. De 200 Mill. Kr. for saakaldte usynlige Indtægter, altsaa Fragtindtægter o. lign., er alene i Forhold til 1946 regnet mindst 75 Mill. Kr. for lavt. I 1946 indtjente danske Skibe i fremmed Valuta brutto 448 Mill. Kr., og der er ingenting, der tyder paa, at Beløbet bliver mindre i Aar. Selv om man fra dette Bruttobeløb maa trække Udgifterne paa danske Skibe i Udlandet og visse andre Udgifter, saa er det alligevel klart, at der er foretaget en Underkalkulation, naar man kun regner med 225 Mill. Kr. for de saakaldte usynlige Indtægter.

Det synes saaledes klart, at der for 1947 ikke alene ikke bliver Tale om et Underskud paa Betalingsbalancen paa 700 Mill. Kr., men at vi er meget nær ved at have Balance, og det afhænger kun af Regeringens Dispositioner, om vi skal faa Balance og muligvis endda Overskud paa vor udenrigske Betalingsbalance i 1948.

Her maa man først og fremmest undgaa at gøre Venstreregeringens Fejl om igen. Hvor landsskadeligt der hidtil er disponeret, kan man se af Eksemplet med Optagelse af et Laan paa 7 Mill. Dollars i Schweiz til Indfrielse af et dyrt amerikansk Laan. De Obligationer, der skulde indfries, var et Par Maaneder før Indfrielsen paa den amerikanske Børs nede paa en Kurs af 80, men steg senere til 90. Det naturlige vilde have været, om vi havde skaffet os af med denne Gæld ved i al Stilhed at opkøbe Obligationerne paa det amerikanske Marked til 80 eller 90, hvorved vi vilde have sparet 10—25 pCt. af denne Dollarudgift. Men den danske Regerings Raadgiver i U. S. A., Grev Ahlefeldt, fraraadede dette med den Begrundelse, at det vilde „vække Mishag“ i U. S. A. Paa hans Raad indløste den danske Regering — altsaa den Regering, vi er sluppet af med — derfor Obligationerne til Pari, hvad der har kostet os en ekstra Udgift paa stærkt op mod 1 Mill. Dollars eller 5 Mill. Kr. Da Indløsningsplanerne blev officielt kundgjort i New York, steg Kursen op til Pari. Som noget mere end en Kuriositet bør det maaske anføres, at Grev Ahlefeldt i en Aarrække har været ansat i den amerikanske Bankverden, før han blev den danske Regerings kostbare Raadgiver.

Jeg haaber, at den nye Regering vil tage mere Hensyn til Danmarks økonomiske Interesser end til, hvad der eventuelt maatte „vække Mishag“ i amerikanske Kapitalistkredse. Jeg haaber ogsaa, at Regeringen, i Modsætning til Venstreregeringen, vil

udarbejde og gennemføre en fornuftig Importplan, saa at vor sparsomme Valuta først og fremmest bruges til systematisk Import af de nødvendigste Raastoffer og Forbrugsartikler udefra, og at disse i det Omfang, det er muligt, købes i de Lande, hvor Priserne er billigst og Leveringsbetingelserne bedst. Jeg haaber ogsaa, at Regeringen snarest vil genindføre den Kontrol med Hjemtagningen af udenlandsk Valuta, som Venstreregeringen ophævede, hvilket har kostet Danmark dyrt. Kyndige Folk regner med, at den manglende Kontrol med Overholdelse af Hjemførselspligten for Industrieksportens, Fiskeeksportens og Skibsfartens Valutaindtægter har kostet Danmark mindst 200 Mill. Kr. om Aaret, og jeg tror, at en Del af de amerikanske Dollargrin, der ruller rundt paa vore Gader og Landeveje, og som angiveligt irriterer den ærede socialdemokratiske Ordfører saa stærkt, er kommet til Landet ved Manipulationer med en lille Del af den Valuta, Skibsredere og Industrieksportører undlader at hjemføre.

Det var mit Haab, at den nye Regering vilde udnytte den Situation, der er opstaaet efter den 1. Oktober, til at undgaa fortsat Forarmelse af Danmark gennem en Englandshandel, hvor vi sælger billigt og køber dyrt. Mit Haab er blevet betydelig mindre, efter at jeg har læst den omtalte Artikel i „Social-Demokraten“ af 23. Oktober, hvori man med ganske usædvanlig Dristighed paa- staar, at Hovedgrunden til det angivelige Valutaunderskud for 1947 og til de stigende Priser herhjemme er at søge i Overgangen til at handle paa Markeder uden for Sterling- omraadet. Det er et stift Stykke, at Regeringens Hovedorgan kan fremsætte en saadan i alle Henseender uvederhæftig Paa- stand. Dels udløb Englandsaftalen den 1. Oktober, og det burde være lidt usandsynligt, at de to Maaneder, der er gaaet siden da, skulde have bevirket omtrent hele Valutamisèren, medens de første 9 Maaneder af Aaret, hvor vi solgte billigt til England og købte dyrt, ingen Indflydelse skulde have haft. Dels er det jo en Kendsgerning, at gennem den Vareudveksling, som i Aarets sidste Maaneder er aftalt eller kommet i Stand med de saakaldte Tredielande, har Danmark opnaaet langt bedre Priser for sin Landbrugseksport, end England vilde betale, og et langt bedre Bytteforhold mellem vore Eksportvarer og vore Importvarer, end Tilfældet vilde have været for Englands Vedkommende.

Betalingsbalancen med Udlandet giver som sagt ikke ringeste Grundlag for det